לפזרייף בכ״ל מגזה״כ דה״י לעמוד ימים רבים ה״ב וכ״כ הרמב״ם פי״ח מה׳ מלוה ד״ב וסמ״ע שם שכן מיכח בס״ק דגיערן גבי שעבלא מרבקתה וכן הוא בס״ע לעיל סי׳ מ׳ ס״ב וסמ״ב שם ועמש״ם: **ב** לבל שעבר לקבייתי כסף. והעלה הס״ך דלף לריכא ע״מ לק שהמוכר מודה במקרו לו מקנה הבלה בשעבר זה. והוסיף עוד דלתי״ לימו מודה שיוסקרו לו ריאמן הלוקח לומר שמקרו לו ונסי דיכול המוכר לטענין תכלי ס״ם בו הייפתו מ״מ לם טוענן להד״מ לא מקרתי לך שעבר זה מעולם לימו כאמן כיון שהשעבר ביד הלוקח ודומע שהמוכר כחבו כגון שהוא מחוס בכתי״ לו בעדים חתומים עליו ויעב בזה קודם מהרמ״ם בס״ב לכתובות בבי לכתוב חי״ לחקבת לכתבו החוס׳ בם דהסיה לכתב על סחוכם שדי מכוכה לך דקבה אחיה כרי״ם דעידי מסיכה ומעמע דהסיה דחקבת לא אחיה כרי״ם אלא כרי״מ וסקבה מוהרמ״ם דהא הך הקבת דומלתא מיני אלא מעיס הוליא עליו כחי״ דלימו אלא שעבר לאיה בעלמא דמודם בו כ״ל ולקיימ דלרי״ם אכתי ליחוס בחקבת דילמא יכתוב עליו שעבר מכיכת שדה וכבוכחים זה יוחזק כאן אבל בר״מ בעיק מוכח מתיכו והשעבר בקול לגמרי זהו תוקף דבבי הס״ך ומאי דבעיכא ליה להס״ך דכמבתן לבדיס ולא מקרתי לך שעבר זה מעולם ח״כ ומעמע מדבריו דהיינו שמעון ממני בכל ומלאתי לו להתבקק כחבתיו חמיה כי ביבא כיון דכאמן לומר דמוקם הוא לגמרי ע״ה ככתב עליו שעבר לאיה ובעמתי ואחה זייפתו וכתבת עליו שעבר מכיכה כמ״ש הס״ך ח״כ לומה לא מהיתן לומר לא מקרתיו לך וממני בכל בגגו זו דהא בכתי״ בקי״ ס״ע ס״ב הבלה הס״ך שם בס״ק ע״ז דבאמן לומר להתבקק כחבתיו לו ממני בכל ומלאתו בגגו דבעתי ע״ם והיכ כבי אית ליה מיגו הבלה לך מ״מ מוכחת ליה לחלי דיכא דהס״ך כבדוחה שעבר לו בכתי״ ומוכחים ובוגן מהיך לו לבדיס בחמעת דבכה״ב הוחזק כאן כמו בכתי״ בקי״ ס״ע שם ובזה מיוסב היבב קושיות מהרמ״ם דלכתי כיחוס בעבל בסחוס יבבה עכן מחיומה ויעבון לבדיס לגמרי דבכה״ב הוחזק כאן וכמ״ש הבעבתים בעבר י״ב ובבי״ם בקי״ ס״ע שם דלכך מיסיכן בחבלתא דכתי״ לף דבאמן לבעבן שחתם שמו בבוף המבלה מ״מ שמע יבבה עכן חחיומה ויעבון לבדיס לגמרי ע״ם ומ״כ ה״ל כן ואולי לף בוכחם הס״ך כן לך מ״מ קושיות מהרמ״ם לבעבר״ד דבלאים לק״מ דסחוס׳ בחבו שביל לחבי לחמר ליכחוב מי לחבבתא לא ק״ל דעיקר כלתי דליכא לומר דבעבר לחיה לף כ״ל מודה דבסול לר״ל לא אמר אלא בגיעון ולא בבעבות דהא חחוס׳ בפי ג״ם דף בבי״ע ע״ל ד״ה ולבך ע״מ״ל בבעבות לחבבי בבי״ם מ״ה דאמר בדבבה״ז מ״ל בי׳ בבי״ב בבלל בבלאבן שבבן יבבו ולמען יעמדו יומים לבים עלה עובה בבי״ל ס״ל בבבבה״ז בבי״ם בבלאים ובבבתבו על הענין בלבם בעבות אחר ביד לאובן ואחר ביד שמעון ואחר ביד בלים ומבלאו בבעבות מחולבים בחבלים כי בעבה בבוחר בחבר מבן הבבבה״ז בחבוה אמרה לחבי בבים להבעות ואם בבבי בעבות בבינבן אחר בחבעל הבלים יהיה ביד מי מיהיה דקי״ל בכל דיבן בבבבות אחבי בבים וכיב הבבבה״ל לענין בי״ם מבמלאו מחולבים מחבן אותם אחר הבוב ויליף לה מהא דאמרינן דמלאו בבבים בחוב מעובה אלבי בבבם ובאחר בחוב מבן מבבן בבלו לת אחר וקיימו לה הבבים היב לא אבא לת אחר בבים מוכבבים ומבחבלא בים לבמוך על הבעבר שהוא ביד הבלים דבכל אחר ליבא לומר בבהוא הבעבה לת הבוחר לבחבלבו לבילבר יב לבמוך על הבעבר בביד בלים ואם לין בבן אלא לין ב׳ בעבות רק מילוק לבומה בבם הממבים יבעור ה״ק ביו בבחם בלי בום מולב ולבאורה בלאי לבעבמו בין דבר הבעבות מוכבים הולבים אחר הבוב ובלבן הבבבים והבעבים מעו בבעבר הבלבי ובן להבקבות דאיב בבעבר אחר בבים לבמבלה בבעבר מבם אחי מעבים ומעבה בחוב מחבים אחי לין הילבן אחר הבוב ובלבן דמה בבבחבן בין. לבחוב בבעבר מבם אחי מעבים הולבן אחר הבוב ובלבן דמה בבבחב״ם בבבבבה״ז בבבבבה״ל בבבבבה״ל בבבבבה״ל

התה״ד והרב בס׳ כל״ב דס״ל דבכל גווני אין הולכין אחר הכוב במקום ל״ב ס״ם הכא אין הולכין אחר כוב הסנורות ול״ע לומעמה להיליא מתון ע״ם דברי הרב״ז: אלו: ד אלא מלה שהוא הסמות מבמרהם. עמ״ש בס׳ נ״ל מקי״ב דהומחתי לאף לכל היכא דיד בעהש״ט על החתחותה מהני חמיקה לבעהש״ט כדאיתא בס״ם מ״ע אין אלה לריך לנאם לו להמלות הסמות שבלמוס׳ עד שיקבע המלה לת הסער אף שכולם סמלוה ליתן לו שובר על המנה בקיבל ממנו לא מהני עד שיקבע מכבו דוקא מ״ם: ה שהוא הסמות שבמרהם. וס״ם אם כתוב בסער מנה מלחיה זה אחר זה אף אלא כתוב סהן מלחיה מ״מ כיון סהם כתובים ביחד לא אומרים שהוא חזרה המולל בהכתבים מכיון מכתוב בלא אומרים דין יש ובמו״ב מף מעון ל״ד לסדיא וכן מוכח מדברי המונה הכתב״א הסבית הסמ״ע בבקיו ולאיתי לתי שהבית הדברי הסמ״ע בל״ע ולהמונו לים דברי הסוסקים הלו: ו וקמתא מעמע כך לפי דעת הסומעים וכו׳. והב״ו מחולים י״ל הבית בהם מוהכרי״ק שוכם י״ז דכהבלהן מקופק יד בעל הסער על החתחותה לתיו כהבלהן הסמע לא מקלת בדברי בעל הסער ול״ל דסיכה דקמתא מעמע כך לפי דעת הסומעים עדיף מפי וכן כלאן דברי הבי״ מבמחדים כי״ל הבתיק לבון המקומה הרבב״ל הבתיק הרב כלן בלי קום פלונתא לך הבכמ״ב בהגהות ב״י אות מ״ו הבית בהם הבר בי הסומלל הכתב דמהבלה הרבב״ל מוכח דקה הכמעמעות הסער קוים לחרי אחני לו יד בעהש״ט על החתחותה לבל כל זמן הסמען דברי הסער לקיום הסוכנע לו יד בעהש״ט על הענינים וס״ם דיש להסתפק בדבר ולבעניד יש לאים בדוחה לדברי מהבריק מה״ם עכומה בנמחות דף ק״מ ע״ב לתיתא הסם בנמנה לאם לאמר אחד מקומי הקדם וסים לו אלנים ביסרי הבהם הקדם ואומרים מלם אומר כ״ל אמר כבה בר לבוה ל״ם אלא לאמר אחד מקומי הקדם לבל אמר קול בקומי הקדם הבדול הבהן הקדם הולא בהולאי קאמר ופרק עלם מתיני בית בביתי אלי מוכר לך ומכל מלאהו כמל ענד בענדי אלי מוכר לך ומת מלאהו מת ומאלי ליחי כי כמל והי מת ופרכי״ אי בדול כמל הבסיד לוקח דהא בדול מבבתים קאמר ואי אמר לוקח דיד בעהש״ט על החתחותה ופרכי״ בעל הסער הלי לוקח קאמרת אלי לוקח דיד בעהש״ט על החתחותה דהמעמ״ה הבמוכר ומחזק בבתים הילכך אלים על הלוקח אבל הקדם בדול מקמע עכ״ל הכי להדיא דאיתא בביתי בדול ומקמע יותר דהא מס״ע בהקדם הבדול הקדם מ״מ יד לוקח על החתחותה ואי להוליא הבדול: ז דאיתמר כך וכך. וכתב הסמ״ע ואם המלוה אומר סמם ולוה אומר בסים לריך ליקבע היקם ליסער מק״ד כמו בכתב בו אלנים בקנף אחמ״ז עכ״ל ואם המלוה אומר ממם ולוה אומר אלם לא ביאלר הדין ולכאורה כלאה דבכתב״ב חיב ק״ד דהוי מודה בחקלת בחוב דהאלבי בחודה אימו בחוב בבער ול״ד לבער בכתב בו אלנים אחם ומלוה אומר ה׳ ולוה אומר ג׳ דמבאור בבי״ם בי״ב קל״ב דבעור מק״ד מקום דהאי מביב אבידם אחם אלם אים אומר בבים דאמי בחם דלא הוי מינו דהמתה לבאן הבער בכתב בו אלנים אחם מביב לו דבכבן הבבים דבבים הו מלא בינם הבן כמ״ם בבי״ בב״ו דף ד׳ע״ב ולבך מנין וכ״ב הסמ״ע אם מבא״ב הכא דבחחק הבן ול״ב אין הבער מביב לו דבבים הו ולא הוי מביב אבידם דאי בני אומר בבים דהי מינו דהמתה כמו בכל מודה בחקלת אל״ב בחינו דכופר הכל מס״ו אומר הבא״ם בבים האמה בחמאמלה הבית יומלמי דבבכין אלנים דיבבי׳ ומחקו אין בחים מבבים מבחן ואילך מלוה אומר ה׳ ולוה אומר ג׳ בן מחי אומר הואיל והחה בחקלת הבעבה יבבע והבחים אומרים אין הבודאה מחן הבעבה ובינם הבא״ם שהבודאה בקבקנות הוא בחי. מני הבערכא לים בים אלא בבים מ״מ כיון שהבודאה בבלבי הוי הבכבים בודאה בחמלנין עכ״ל והבה מדלא בינם הבעבה דהוי מביב אבידם כדאמרינן בס״ק דב״מ בני אלנים דיבבים אלמא דק״ל דבחחק הבן לא ס״ד בעבה זה כמ״ם ולבך הולבך לומר דמ״מ בעור מק״ד דהוי בודאה בקבקנות אך דבריו מחוהים דהא בבים בס״ק דמלבעה אומרים דלבך בבהודה בבבים בעור לע״ד סילך מ״ב הוא מקום דהוי בודאה בקבקנות ואם״ם בובר הבבא״ם בם דבב׳ מ״ב ק״ד ואף מ״מ לא אבינ אלים אלא מקום דהוי מביב אבידם ותיבוק לים כיון שבודאה בב׳ הוי ב״ב מ״מבודד קבקנות דהוי בחלאה מבלבלין ול״ל דס״ל דהבא״ם

אה״ת 1234567 [illegible]

הגה מיהו לאפקועי מבעל הבער למדין ואפילו מבבה אמבוה ואם נמבח בבוס על מבה בבל בבול לאבבר בהיה בחוב בו למבה בל דינר אמר. ויש מי שאומר שאם למעלה היה סורם והולך ולמטה כתוב סבום הבל בך וכך ופרחת או הוסף בזה אנו אומרים וראי מעה בהשבון ואחר הפרט אנו הולכים ונראין דבריו ב״א שהולכים אחר התחתון כשאין האחד תלוי בחבירו אבל אם היה כתוב בו מאה שהם מאתים או מאתים שהם מאה אינו נוכה ד

אלא ק׳ ד״ה שהוא הפדות שבשניהם דיד בעהש״ט על התחתונה:

ו אם נמחק מהתחתון אות אחת שאפשר להבין ענינו מן העליון למדין ממנו בנון שבחוב למעלה שנתחייב להגני ולמטה כתוב לחנן ילבד תחתון מעליון ויתן לחגני אבל שני אותיות אין למדים בנון למעלה הגני ולמטה הן ואפי׳ אם יש בתיבה העליונה ו׳ אותיות ולא נמחק בתחתון אלא ב׳ אין למדין ממנו וכיון שאין למדין ידוע שנמחק השטר פסול ואין נוכין בו אבל אות אחת למדין אפי׳ אין בעליון אלא ב׳ אותיות ואנו צריכים ללמוד חצי תיבה ואם היה חסרון בלא מחק שלמעלה כתב הגני ולמטה

כתב חן ודאי חזרה היא שהסופר לא היה מועה ב׳ אותיות ויתן לחן:

ז בחוב בו מלמעלה פסל (פי׳ מדה מומזקת מלה ומלי) ומלמטה קפל (פי׳ מומזקת קב ומלי גלגל) הכל הולך אחר התחתון שהקפל פחות מפסל בחוב בו מלמעלה קפל ומלמטה פסל חוששים שמא זבוב הטיר רגל הקוף ונעשה סבך ואינו נוכה אלא קפל וכן כל כיוצא בזה שיד בעל השטר על התחתונה:

ח בכל הני דאמרי׳ לעיל שיד בעהש״ט על התחתונה אי תפס ממלמלים לא מפקינן מיניה:

הגה וכל מקן מלומים מבוכר יד בעל הבמר על הבעליונה הואיל והוא מוחזק הלא כים מולקין ומומרים לפפי׳ מבוכר למהי ילו על התחתונה:

ט לא אמרי׳ יד בעל השטר על התחתונה אלא בכל כי הני נוני דלעיל שאין השטר בטל לגמרי אבל בדבר שהשטר בטל בו לא בנון שבחוב בשטר ס׳ נתחייב לפלוני מה לפרעו בפסח צריך לפרעו בפסח הבא ראשון ואינו יכול לומר לא אפרענו אלא לפסח שאחר כמה שנים וכן כל כיוצא בזה:

הגה וי״ל הייגו דוקא בדבר לליכם למיחלי בבעות אבל בדבר שאפשר שבעה בו הטעם כגון לאמר לגון הלא מהני במתנה ולפי נתבטל הבטר:

י הרבה מהמפרשים כתבו שעכשיו שנהגו לכתוב דלא כאסכתא ודלא כמוסכי דשטרי אברינן בכל לשון מסופק יד בעל השטר על העליונה:

הגה וכל לגון שהוא מולל יותר ליפוי כח בעל הבסר ן ומתמעמ מבמע כך לפי דעת המומעים דיון לותו כך לפי׳ ליפוי כח בבהבים:

יא כתוב בשטר ממבע פלוני ן דאינון כך וכך חייב פלוני לפלוני ונמחק אותו סכום ואינו ניכר אין לו אלא שנים מאותו מטבע:

יב כתוב בשטר סלעים מלוה אומר ה׳ ולוה אומר ב׳ נותן לו ב׳ ונשבע לו

דיש חילוק בין בבער בכתוב בו אלנים אחם ימחק הבך דבבער בכתוב בו אלנים אחם אף אם האמת אלים אלם כיון שאין הבליי מוהכר בבער ואחם אלנים אחים כיהו הי מלוה בע״ם ואף אם יבואו הבדים החתומים בו וימחקו אמלם היה ומ״מ הג׳ מלוה בע״ם הוא ולא מיבעור קבקנות כלל אבל בבלנים לאיכון כך ומחק הבך בבאחה אחם כ״ב הוי מיבעור קבקנות כיון שאם יבואו בדים החתומים בו וימחקו אמלם היה אלא מחמת הבך ולאי דבוכה ממבעבדים דומ״ל דבבער בבי׳ מ״ל אם״ם הבדים מעידים מה היה כתוב בו דבא לב״ל והם עידים לו קיום ע״ם ואי״כ הי״ל כיון שהודה ב׳ והוא מילחא דעבידא לבלוי ע״ם עידי הבער אף אאין הבדי׳ לבכיו מיחבב הודאה בקבקנות אך מ״מ יש להקבות לפי דעת הבמבים והמחבר בבי׳ מ״מ בבמי יב״ם בעיל אחת ואחר הולא בבער על אחד מהן אלם בלא עידי הבער בעלמן ואמרו זהו הבער אהבעלמו עליו חהו אהבעלמו בהלוה דהוי מלוה בבער אבל הבדי׳ הבדי׳ הבדי׳